

Sygn. akt: III AUa 1050/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Janina Kacprzak (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 r. w Łodzi

sprawy **M. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o ponowne ustalenie wysokości emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt: VIII U 3824/12,

oddala apelację.

III AUa 1050/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie ubezpieczonego M. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 20 września 2012 roku odmawiającej ubezpieczonemu ponownego obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 114 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrok sądu pierwszej instancji zapadł po ustaleniu następującego stanu faktycznego:

M. M. urodził się w dniu (...).

Decyzją z dnia 28 lutego 2002 roku organ emerytalny przyznał wnioskodawcy, począwszy od dnia 10 marca 2002 roku, to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego emeryturę na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ emerytalny przyjął wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1988 roku do 31 grudnia 1997 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł - 24,11 %, kwota bazowa 1683,27 złotych (kwota bazowa obowiązująca na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę, to jest na dzień 18 marca 2002 roku), wysokość miesięczna świadczenia została ustalona na kwotę 405,84 złotych brutto. Do ustalenia wysokości emerytury

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił 34 lata i 8 miesięcy okresów składkowych oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych.

Decyzją z dnia 13 lutego 2008 roku ZUS wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 15 stycznia 2007 roku przeliczył od dnia 1 sierpnia 2006 roku świadczenie emerytalne wnioskodawcy. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ emerytalny przyjął wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. od 1 stycznia 1961 roku do 31 grudnia 1995 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł - 63,54 %, kwota bazowa 1683,27 złotych (kwota bazowa obowiązująca na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę, to jest na dzień 18 marca 2002 roku), wysokość miesięczna świadczenia została ustalona na kwotę 1026,38 złotych brutto. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił 36 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych.

Wyrokiem z dnia 6 października 2008 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII U 1857/08 oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 13 lutego 2008 roku.

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2009 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie o sygn. akt III AUa 1313/08 oddalił apelację M. M. od wskazanego wyżej orzeczenia.

Decyzją z dnia 1 października 2009 roku organ rentowy odmówił M. M. przeliczenia podstawy emerytury. ZUS wskazał zasady ustalenia podstawy wymiaru emerytury określone w art. 15 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i jednocześnie podniósł, że emerytura jest wypłacana w najkorzystniejszej wysokości.

Wyrokiem z dnia 29 września 2010 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII U 2270/09 oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS z dnia 1 października 2009 roku.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2011 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie o sygn. akt III AUa 1350/10 oddalił apelację M. M. od wskazanego wyżej orzeczenia.

W dniu 22 sierpnia 2012 roku wnioskodawca złożył w organie rentowym wniosek o ponowne przeliczenie jego świadczenia emerytalnego na podstawie art. 114 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazując, że ZUS przyjął błędne zasady obliczenia jego świadczenia emerytalnego nie respektując treści art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nadto wnioskodawca podniósł, że organ rentowy do przeliczenia emerytury zastosował nieaktualną kwotę bazową. Do wniosku ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów.

Decyzją z dnia 20 września 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy M. M. prawa do wznowienia postępowania w zakresie ponownego ustalenia wysokości świadczenia. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie złożył nowych dowodów oraz nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 13 lutego 2008 roku.

W tym stanie faktycznym sąd pierwszej instancji uznał odwołanie za niezasadne. Powołując się na treść przepisów art. 114, art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazał na brak podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego.

W apelacji ubezpieczony zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 15 i art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz naruszenie prawa do wysłuchania obu stron.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje: apelacja ubezpieczonego nie zawiera uzasadnionych podstaw. Przede wszystkim zważyć należy, że zakres postępowania w sprawach dotyczących ubezpieczeń społecznych zakreślony jest treścią decyzji, od której wniesiono odwołanie. Przedmiotowa decyzja dotyczyła odmowy ponownego obliczenia wysokości emerytury i została wydana na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm). W myśl tego przepisu prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone

nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. W rozpoznawanej sprawie nie zostały przez skarżącego przedłożone żadne nowe dowody i nie ujawniono żadnych okoliczności istniejących przed wydaniem uprzednich decyzji ustalających wysokość jego emerytury i które nie byłyby znane organowi rentowemu przed wydaniem uprzednich decyzji ustalających wysokość świadczenia skarżącego. Stąd też nie było podstaw do merytorycznego ponownego obliczania wysokości emerytury skarżącego. Sąd pierwszej instancji nie naruszył tym samym art. 15 powołanej ustawy, gdyż tego przepisu nie stosowała i przy braku podstaw do ponownego obliczania wysokości emerytury w trybie art. 114 ustawy nie było przesłanek do badania prawidłowości obliczania wysokości wskaźnika podstawy wymiaru emerytury skarżącego. Prawidłowość naliczenia tego wskaźnika była już uprzednio oceniana przez sądy obu instancji przy rozpatrywaniu odwołań ubezpieczonego od wcześniejszych decyzji organu rentowego ustalających prawo i wysokość świadczenia skarżącego. Okoliczność, że skarżący nie jest usatysfakcjonowany wysokością emerytury nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania w sprawie w trybie przepisu art. 114 tej ustawy.

Bezzasadny jest również zarzut skarżącego dotyczący procedury. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Okręgowy wysłuchał obie strony postępowania. Skarżący poza możliwością wypowiedzenia się na piśmie był wysłuchany przez sąd pierwszej instancji na rozprawie (k. 24- 25, k. 40) natomiast organ rentowy wypowiedział się w sprawie w odpowiedzi na odwołanie, w piśmie procesowym (k. 27, k. 34) oraz przez swojego pełnomocnika na rozprawie (k. 40).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw.